

frem med vedrørende Kristendommen i den store Skolekommission. Da jeg nu ikke har fremsat saadanne Udtalelser, er dermed ogsaa udelukket, at det ærede Medlem kan have Ret i, at han gentagne Gange er kommet ind paa, at jeg har udtalt mig saaledes. Nej, det har han ikke en eneste Gang.

Hvad kan da have givet Anledning til, at det ærede Medlem, der er Professor ved Universitetet, og om hvem man maa forudsætte, at han kan tænke fra Næse til Mund, gør saadanne Bemærkninger? Jeg formoder, at det kommer deraf, at man har drøftet Undervisningen i Religion. Har jeg saa stillet mig fanatisk i dette Spørgsmaal? Jeg har været med til som mine Partifæller at foreslaa Rigsdagen et Lovforslag, efter hvilket Religionsundervisningen bevares i den danske Folkeskole paa det Vilkaar, at det er Forældrene eller andre lovlige Værger, der bestemmer, hvorvidt deres Børn skal deltage i Religionsundervisningen eller ej. Er det fanatisk? Jeg er ikke klogere end, at det er et Forslag, der hviler paa det gamle berømte Ord: Lige Ret for Loke saavel som for Tor.

Og ikke nok med det, at jeg altsaa har stillet mig paa dette Standpunkt, som jo viser fuld Forstaaelse af de Forældre, der ønsker deres Børn religiøst opdraget, jeg har endogsaa advaret det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen ud fra religiøse Motiver mod det Standpunkt, han har indtaget. Det ærede Medlem har nemlig i den store Skolekommission — det har han Lov til, jeg bebrejder ham ikke det mindste i den Anledning — ved mange Lejligheder taget til Orde for, at der skulde megen Eksamination i Religion i Skolen, Katekismus, Troslære; Børnene skulde dokumentere ved Eksamen, at de virkelig kendte Indholdet af den kristne Religion, saaledes som den er i vort Land, og at de kunde gøre Rede for det. Deroverfor har jeg talt advarende. Jeg har sagt til det ærede Medlem, at hvis man endelig skal have Religion i Skolen, maa jeg af pædagogiske Grunde udtale mig for, at det ikke bliver paa en saadan efter min Mening aandløs Maade, men at Undervisningen meddeles i en fri Form, en Form med en beaandet Fortælling. Hvis jeg skulde ræsonnere ud fra religiøse Grunde, maatte jeg stille mig modsat det ærede Medlem; saaledes har jeg sagt, og her i denne Sal er der mange Vidner paa, at dette er rigtigt. Jeg har fraraadet det ærede Medlem hans Standpunkt ogsaa ud fra religiøse Motiver. Hvor bliver saa det fanatiske af? Det eks-

sterer kun i det ærede Medlems opfanterede Fantasi. Nej, jeg har ikke den mindste Smule mod, at det religiøse Liv trives, hvor det trives paa et ærligt og redeligt Grundlag. Det Standpunkt har jeg altid forsvaret.

Lige saa grundig som det ærede Medlem har været i dette Spørgsmaal, har han været med de faa Bemærkninger, han gjorde vedrørende Besættelsen af en Lærerpост ude paa Højskolen. Det ærede Medlem fortæller i Anledning af, at Undervisningsministeren har beskikket en Historielærer, at der blandt dem, der søgte, var Mænd, der havde været Lærere ved den paagældende Institution. Saa vidt mig bekendt er der en af Ansøgerne, der har været Lærer, og een Ansøger plejer man ikke paa Dansk at betegne ved „Mænd“, men det er jo muligt, at det ærede Medlem har sin særlige Betegnelsesform. Det er rigtigt, at der blandt de 8 Ansøgere var en, der har været Vikar paa Lærershøjskolen. Nu skal jeg ikke forsvare Embedsbesættelsen; for den har den højtærede Minister Ansvaret, og den højtærede Minister har selv forsvaret sig fuldt gyldigt. Men naturligvis ligger der ogsaa et lille Ansvar paa mig som Embedsmand. Jeg har jo gjort en Indstilling, og det vedkender jeg mig, og denne Indstilling har jeg naturligvis maattet gøre blandt dem, der har søgt Embedet. Ministeren kan forkaste sin Embedsmands Indstilling og vrage denne og alle Ansøgerne; men Embedsmanden maa holde sig til dem, der har søgt, og indstille blandt dem.

Det har jeg ogsaa gjort. Og efter at jeg paa Grundlag af det Kendskab, jeg havde, havde undersøgt Sagen, fandt jeg, at der var 3, der var de mest kvalificerede. Og nu er det saa heldigt, at jeg kendte dem alle tre personlig — jeg skal af let forstaaelige Grunde ikke nævne Navne. De er Magistre alle tre. Den ene Magister, der var mig kendt som Venstremand, har jeg anvendt som Lærer ved de Arbejderhøjskoler, som jeg har ledet gennem flere Aar, altsaa, jeg kendte ham som Lærer. Af det Kendskab, jeg havde faaet til vedkommende der, af den Evne, jeg havde set han havde til at holde paa sine Elever ved den frie Undervisning der, maatte jeg nødvendigvis komme til det Resultat, at jeg ikke turde paatage mig Ansvaret for at indstille ham til den Undervisning, man har ude paa Lærershøjskolen, selv om man ikke har den under saa frie Former; man sikrer sig, at Eleverne altid møder. Det Ansvar er jeg parat til at forsvare overfor enhver.

Den anden Magister er min personlige